

[Finansministeren.]

forskellige problemer — vi kender dem jo udmærket i partierne — og så tror jeg også, det er muligt at arbejde sig frem til noget i retning af et forslag. Når man så har gjort det, synes jeg, tiden er inde til, at regeringen markerer sit standpunkt, hvis ikke det er muligt at gøre det på anden måde.

Det ærede medlem hr. Johan Asmussen sagde, at der var en modsætning mellem det, jeg nu siger, og det, jeg tidligere har sagt. Det kan jeg ikke anerkende at der er. Nu forstod jeg, at det heller ikke var et citat fra noget, jeg havde sagt. Men der skulle altså være en modsætning mellem det, at man nu siger, det er ikke noget midlertidigt, og at der har været sagt, det var noget midlertidigt, man skulle finde frem til. Jeg kan ikke se, der er nogen modsætning. De 2 pct. er noget midlertidigt i den forstand, at procenten er for lav til at give en udligning af det skattemæssige misforhold mellem ejere og lejere; i den forstand er det noget midlertidigt. Procenten er simpelt hen for lav. Den skulle måske have været 3 for at udligne dette misforhold, og det er det, vi har givet udtryk for. Men den er ikke midlertidig i den forstand, at man ved hjælp af denne procent, efter at man nu har renset de tidligere vurderingsgrundlag væk og kun har én vurdering at holde sig til, kan arbejde sig ud af problemet simpelt hen ved at forhøje denne procent. Derfor er det altså midlertidigt i den forstand, at procenten er for lav, men det er ikke midlertidigt i den forstand, at man har fastsat en procent; man har lavet skelettet til en ordning, der kan føre frem til en løsning af dette problem.

Det ærede medlem hr. Johan Asmussen kan stadig væk ikke forstå min argumentation. Han siger, at man jo ganske enkelt kunne have forhøjet disse beløb. Det kunne måske lyde som noget meget genialt, men så er regeringen i hvert fald også genial, for jeg kan oplyse — jeg har ikke sagt det før — at det forslag har vi for længst drøftet i regeringens skatteudvalg. Men af disse forskellige grunde, som jeg her har redegjort for, mente vi ikke, at det egnede sig til fremsættelse her, altså inden vi havde udarbejdet vort lovforslag. Det er nemlig heller ikke rigtigt at sige, at det kun er tallene, man forhøjer og ikke procenterne. For de

tal, man har fra 1960, altså dem, man tidligere har opført i sin selvangivelse som lejeværdi, er i sig selv udregnet på basis af en procent, der var gældende for hele landet; ligningsrådet har jo altid fastsat en procent, der var gældende for hele landet. Man har ikke sondret her, og derfor er man, selv om man tager de absolutte tal, alligevel tilbage på et grundlag, der er skabt af en procent, der er ens for hele landet. Jeg ved i hvert fald, at hvis ligningsrådet denne gang skulle have ført ordningen videre — for det plejer jo at være ligningsrådet, der gør det — så ville ligningsrådet, efter hvad jeg har fået oplyst, formentlig — formentlig, fordi der ikke er truffet nogen afgørelse — være gået videre og have fastsat en procent, og denne gang kun én procent, og denne procent ville formentlig være blevet 2, nøjagtig sådan som det er foreslået her.

(Kort bemærkning).

Føged: Jeg finder, at det svar, som den højtærede finansminister giver vedrørende skattereformen, er en undvigelsesmanøvre fra finansministerens side. Vi har før i tiden haft skattereformforslag i folketinget — jeg tror, at både tidligere finansminister Thor-kil Kristensen og tidligere finansminister Viggo Kampmann har fremsat forslag. De blev ganske vist ikke gennemført, men det var i det mindste ikke sådan nogle små korte skitser; det var virkelig dygtigt arbejde fra embedsmændene og ministeren til direkte drøftelse i folketingsudvalget, sådan at der virkelig var et materiale. Hvad venstre har fremstillet af skitser vedrørende en skattereform, er skitser, der er lige så veludarbejdede som de andre små skitser, der er forelagt i udvalgene. Jeg vil derfor bede den højtærede finansminister om at give udtryk for — og vi forventer det i skattereformfor-slagsudvalget — at der bliver fremsat et fuldt udarbejdet forslag i folketinget som grundlag for drøftelserne og ikke sådanne småting, som vi nu er blevet præsenteret for i folketinget, for ellers er det hele kun lamperøg.

I anledning af det ærede medlem hr. Niels Westerby's udtalelser om lønmodtagerfradrag kontra fiskere kan jeg sige, at jeg må indrømme, at lønmodtagergruppen er væsentlig større end fiskergruppen, og at